ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 26ης Οκτωβρίου 1971*

Στην υπόθεση 15/71,

C. Mackprang jr., με έδρα το Αμβούργο, εκπροσωπουμένη από τους δικηγόρους Αμβούργου Fritz Modest και Walter Röll, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικαστικό επιμελητή Félicien Jansen, 21 rue Aldringen,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από το νομικό της σύμβουλο Friedrich-Wilhelm Albrecht, επικουρούμενο από τον Dieter Oldekop, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο Émile Reuter, 4, boulevard Royal,

καθής,

η οποία έχει ως αντικείμενο, κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό της προσφυγής κατά παραλείψεως με την οποία η προσφεύγουσα εταιρία προσάπτει στην Επιτροπή ότι, κατά παράβαση του άρθρου 155 της Συνθήκης ΕΟΚ, παρέλειψε να συμπληρώσει την απόφασή της τής 17ης Ιουλίου 1962, η οποία θέσπισε ειδικές μεθόδους διοικητικής συνεργασίας για την εφαρμογή των ενδοκοινοτικών γεωργικών εισφορών, με απόφαση που θα παρείχε τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να εισπράττουν, ακόμη και χωρίς την υποβολή πιστοποιητικού κυκλοφορίας των εμπορευμάτων του τύπου DD4, την ενδοκοινοτική εισφορά επί των εισαγωγών προελεύσεως Αλγερίας, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν το 1963,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, Πρόεδρο, J. Mertens de Wilmars και A. Kutscher, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, A. Trabucchi, R. Monaco και P. Pescatore (εισηγητή), δικαστές.

γενικός εισαγγελέας: A. Dutheillet de Lamothe
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με προσφυγή της 26ης Μαρτίου 1971, βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι, κατά παράβαση των υποχρεώσεων που της επιβάλλει το άρθρο 155, παρέλειψε να απευθύνει στα κράτη μέλη, προς συμπλήρωση της απόφασής της της 17ης Ιουλίου 1962 περί των μεθόδων διοικητικής συνεργασίας για την εφαρμογή των ενδοκοινοτικών γεωργικών εισφορών (ΑΒl. 1962, σ. 2140), πράξη με την οποία να επιτρέπει ή να επιβάλλει την είσπραξη της ενδοκοινοτικής εισφοράς επί των εισαγωγών προελεύσεως Αλγερίας, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν το 1963, ακόμη και χωρίς την υποβολή του πιστοποιητικού κυκλοφορίας του τύπου DD4 που καθορίζεται από την προαναφερθείσα απόφαση, όταν αποδεικνύεται από άλλα επαρκή αποδεικτικά στοιχεία ότι το εμπόρευμα προέρχεται πράγματι από την Αλγερία.

Εφόσον η Επιτροπή ζήτησε την εφαρμογή του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να κρίνει επί του παραδεκτού της προσφυγής αυτής, χωρίς να εισέλθει στην ουσία.

2 Δεν αμφισβητείται ότι, κατόπιν προσκλήσεως υποβολής προσφορών του «Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel» (Υπηρεσία εισαγωγών και αποθήκευσης δημητριακών και κτηνοτροφών) της Φραγκφούρτης επί του

Μάιν, η οποία ανέφερε την Αλγερία μεταξύ των χωρών που ήταν μέλη της Κοινής Αγοράς, η προσφεύγουσα εισήγαγε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, κατά τη διάρκεια του έτους 1963, ορισμένες ποσότητες πιτύρων σιταριού προελεύσεως Αλγερίας.

Λόγω της άρνησης των αλγερινών αρχών να χορηγήσουν τα πιστοποιητικά κυκλοφορίας DD4 που ανέφερε η απόφαση της 17ης Ιουλίου 1962, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να προσκομίσει, στις γερμανικές τελωνειακές υπηρεσίες, ένα στοιχείο θεωρούμενο από τις υπηρεσίες αυτές ως δικαιολογητικό για την εφαρμογή του συστήματος των ενδοκοινοτικών γεωργικών εισφορών και, επομένως, επιβλήθηκε στις εν λόγω εισαγωγές η υψηλότερη εισφορά που είχε καθοριστεί για τις εισαγωγές προελεύσεως τρίτων χωρών.

3 Αφού οι εθνικές αρχές δεν ικανοποίησαν το αίτημά της, η προσφεύγουσα απευθύνθηκε στην Επιτροπή για να επιτύχει την εφαρμογή της ενδοκοινοτικής εισφοράς, δεχόμενη και άλλα αποδεικτικά στοιχεία πέρα από την υποβολή του πιστοποιητικού DD4, διατάσσοντας σχετικά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ή τροποποιώντας καταλλήλως την απόφαση της 17ης Ιουλίου 1962.

Στην πρόσκληση που απευθύνθηκε προς την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 175, παράγραφος 2 και στην εισαγωγική της δίκης προσφυγή, η προσφεύγουσα καθόρισε το αντικείμενο της διαφοράς υπό την έννοια ότι ζητεί από την Επιτροπή μια πράξη συμπληρωματική της αποφάσεως της 17ης Ιουλίου 1962, που να απευθύνεται προς τους ίδους αποδέκτες όπως και εκείνη.

4 Κατά το άρθρο 175, παράγραφος 3, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να προσφεύγει στο Δικαστήριο, υπό τις προϋποθέσεις των παραγράφων 1 και 2 του ίδιου άρθρου, προσάπτοντας στην Επιτροπή ότι, κατά παράβαση της Συνθήκης, «παρέλειψε να του απευθύνει πράξη εκτός συστάσεως ή γνώμης».

Από την έκθεση των προηγουμένων προκύπτει ότι η προσφυγή της προσφεύγουσας αποσκοπεί στο να εκδώσει η Επιτροπή πράξη γενικού χαρακτήρα, η οποία να έχει την ίδια νομική ισχύ με την απόφαση της 17ης Ιουλίου 1962. Μια τέτοια απόφαση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε από τη μορφή της ούτε από τη φύση της ως πράξη η οποία θα μπορούσε να απευθυνθεί στην προσφεύγουσα, υπό την έννοια του άρθρου 175, παράγραφος 3.

5 Ως προς τα λοιπά, λαμβανομένης υπόψη της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών, όπως προκύπτει από τη γεωργική κανονιστική ρύθμιση που ίσχυε κατά το χρόνο των επίδικων εισαγωγών, μόνο τα εθνικά δικαστήρια μπορούσαν να επιληφθούν αιτήσεως προς καθορισμό του

πεδίου εφαρμογής της απόφασης της 17ης Ιουλίου 1962 επί των εισαγωγών, οι οποίες, αν και έπρεπε να υπαχθούν στο ενδοκοινοτικό καθεστώς, ήταν προελεύσεως τρίτης χώρας.

Στα πλαίσια μιας τέτοιας διαδικασίας, το Δικαστήριο δεν μπορεί να κρίνει παρά μόνο εάν επιληφθεί δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης.

Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τους διαδίκους που ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως και το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του επί της ενστάσεως,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, ιδίως το άρθρο 175, το πρωτόκολλο περί του οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ιδίως τα άρθρα 69 και 91,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο αίτημα, αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

Lecourt Mertens de Wilmars Kutscher Donner

Trabucchi Monaco Pescatore

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Οκτωβρίου 1971.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt